ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **N. H. P.,** zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019, čj. CPR-15522-3/ČJ-2019-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 7. 2019, čj. 42 A 18/2019-33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Na základě readmisní dohody se Spolkovou republikou Německo jej Policie ČR dne 22. 1. 2019 v 16:00 hod. převzala od německé policie. Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2019 jej Policie ČR zajistila za účelem správního vyhoštění. Po tom, co Ministerstvo vnitra vydalo závazné stanovisko, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné, Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (správní orgán I. stupně) dne 26. 2. 2019 uložila žalobci správní vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Krajské ředitelství dále stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci

umožnit vstup na území, na 1 rok a také počátek této doby od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, a konečně stanovilo dobu 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, v níž měl žalobce z území ČR vycestovat. Žalobce se odvolal. Rozhodnutím specifikovaným v záhlaví žalovaná toto odvolání zamítla. Následnou žalobu krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel sice uznává, že nedbalostním způsobem porušil pravidla pobytu cizinců na území ČR (několik hodin zde pobýval nelegálně), ovšem říká, že právní řád neporušil úmyslně. Žalovaná se nesprávně vypořádala s nižší intenzitou protiprávního jednání. Zejména nedostatečně zohlednila zanedbatelnou míru porušení zákona, kterého se stěžovatel dopustil. Udělení správního vyhoštění stěžovatel považuje za příliš tvrdé a neadekvátní opatření.

[3] Žalovaná navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[4] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[5] Návrhem na přiznání odkladného účinku se NSS nezabýval. Rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatele kontrolovaly dne 22. 1. 2019 v 1:20 hod. německé policejní orgány bezprostředně po překročení české státní hranice. Zjistily, že nemá u sebe cestovní doklad ani příslušné vízum. Následně jej na základě readmisní dohody předaly českým policejním orgánům. Ve výpovědi ze dne 23. 1. 2019 stěžovatel uvedl, že z Vietnamu vycestoval z ekonomických důvodů, protože si v Německu chtěl najít práci. Cestu do Německa organizovali převaděči. Za cestu zaplatil již ve Vietnamu přes 3 000 USD a po příjezdu do Berlína měl doplatit dalších 11 000 USD. Uvedl, že vycestoval do Rumunska letecky s platným rumunským vízem a cestovním dokladem. Cestovní doklad mu již na letišti v Rumunsku odebral jeden z převaděčů. Po několika dnech jej i s dalším Vietnamcem převáželi automobilem s několika přestupy. Na poslední cestě se mj. schovával (ležel) na zadní sedačce vozu. Uvedl, že neví, jakým způsobem překročil vnější schengenskou hranici; přes území ČR jen přejížděl. Stěžovatel na přímý dotaz uvedl, že ví, že do Evropské unie, a tedy i do ČR, může cestovat jen s cestovním pasem a vízem nebo povolením, které ovšem neměl. Konečně uvedl, že jeho vycestování do Vietnamu nic nebrání, má jen obavy, aby převaděči po něm nechtěli doplatit za cestu, resp. že není schopen ve Vietnamu splácet dluhy.

[8] Jediným argumentem, který stěžovatel vznáší, je nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k „drobnému“ porušení zákona, kterého se dopustil.

[9] NSS ve shodě s krajským soudem uvádí, že stěžovatel cestu do Evropy naplánoval a zaplatil za ni převaděčům, kteří jej měli (protiprávně) dopravit do Německa. Na počátku cesty z Vietnamu stěžovatel sice měl cestovní doklad opatřený rumunským vízem. Následně však, navzdory tomu, že věděl o potřebě dalšího víza, cestoval bez jakéhokoliv cestovního dokladu. O tom, že dobře věděl, že cestuje protiprávně, svědčí např. to, že se během cesty schovával na zadní sedačce vozu. NSS nemá pochyb, že § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, tj. důvody rozhodné pro vyhoštění stěžovatele, se použijí právě v situacích, jako je ta, v níž se nachází stěžovatel. Nerozhodné je to, že stěžovatel přes území ČR jen projížděl a že zdejší právní řád porušil jen během „několikahodinové“ cesty přes území. Jakkoli se stěžovatel správnímu vyhoštění brání, v této kauze se jedná o nutný a zcela přiměřený právní následek protiprávního jednání. Na tom nic nemění tvrzení, že ani nevěděl, že jej převaděči budou vézt přes území ČR. Stěžovatel je zletilým člověkem, který si sám vybral „způsob“ cesty za lepším zaměstnáním, proto musí snášet i neodvratné právní následky tohoto svého rozhodnutí.

[10] Stěžovateli nepomůže ani poukaz na § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle něhož se rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) nevydá, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma. NSS se bezezbytku ztotožňuje s výstižnými závěry krajského soudu, který uvedl, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu uvedeného v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Již z tohoto důvodů nelze výše citované ustanovení § 119a odst. 1 na případ stěžovatele vztáhnout. Stěžovatel na území ČR nadto nepřišel přímo ze státu, kde by mu mohlo hrozit pronásledování nebo vážná újma, neboť do ČR přicestoval z Rumunska. Na území ČR tedy stěžovatel přicestoval z členského státu EU, ve kterém mu jistě nebezpečí pronásledování či vážné újmy ve smyslu definice těchto pojmů zákonem o pobytu cizinců nehrozilo.

[11] Na rozhodnutí o správním vyhoštění nic nemění skutečnost, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu. Sporné rozhodnutí mohou správní orgány vykonat, až budou splněny podmínky § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Jen pro úplnost soud dodává, že NSS usnesením ze dne 16. 9. 2019, čj. 5 Azs 308/2019-21, přiznal odkladný účinek kasační stížnosti proti rozhodnutí, jímž Ministerstvo vnitra zastavilo řízení o stěžovatelově žádosti o mezinárodní ochranu a současně rozhodlo, že státem příslušným k posouzení této žádosti je Rumunsko.

[12] NSS proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

[13] Usnesením krajského soudu ze dne 13. 5. 2019 byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Jakub Backa. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Zástupce provedl v řízení před NSS jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), kterým bylo podání kasační stížnosti. NSS naproti tomu neuznal advokátem tvrzený úkon

(návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti), jelikož tento úkon advokát mohl uplatnit společně s perfektní kasační stížností. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil NSS přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě DPH. Částka v celkové výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu